EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

Opinió | 25 | Actualitzat el 10/06/2013 a les 12:24

Les hores de Pere Rovira

Acabo de llegir l'última novel·la de Pere Rovira, *Les guerres del pare* (Proa, 2013), i he de confessar que, arribat a la darrera pàgina, m'han vingut ganes d'aixecar-me i dedicar una llarga i sonora ovació a l'autor. És una novel·la que val la pena!

Com quan escriu poesia, Rovira ha buscat la matèria primera literària en la pròpia experiència viscuda. S'ha desplaçat fins a la seva pàtria infantil i ens ha regalat un peculiar llibre de memòries que, en forma de novel·la, retrata la infantesa del protagonista innominat, que creix durant els anys cinquanta, i del seu pare, el Baster, que deixa la joventut enrere al mateix temps que el seu fill es fa gran. Rovira no ha escrit la novel·la decorativa que algú podria preveure en un poeta. *Les guerres del pare* manté, de cap a cap, la solidesa narrativa pròpia d'un narrador consolidat. És cert que hi ha profundes reflexions sobre el pas del temps, sobre la llibertat i sobre la vida en general, però sempre integrades en la vivesa d'un relat que flueix amb una empenta admirable, sense decaure gens ni mica. Un relat, cuinat a foc lent, per on, a banda dels dos protagonistes, desfilen un seguit de personatges de la més variada condició (el quixotesc Panotxa, l'abrandat Joanet Cantó, l'elegant jugador de cartes Josep Ramon Foix o el caporal de la guàrdia civil de Riba-seca, entre molts altres), i amb qui els protagonistes viuen situacions que, tot sovint, es mouen a cavall entre la tendresa i l'humor. L'autor confessa, a través del narrador, que "no he volgut que en aquest llibre hi hagués verí, el qual, al capdavall, només explica de la vida el ressentiment o la debilitat disfressada de fortalesa; he procurat seguir en això l'exemple del Baster, que va saber envellir cap a la comprensió, si calia, dels assumptes pitjors".

Les guerres del pare també és la història de com la corrupció urbanística va arribar als pobles de la costa i com això va canviar la relació entre els habitants, com va enfrontar-los entre si i com, en el cas de Riba-seca (nom darrere el qual s'amaga la Vila-seca de Rovira), amb l'excusa de qui preferia un metge i qui se n'estimava més un altre, va dividir el poble en "chamacos" i "patacons", dos bàndols (qui sap si latents) que a partir d'aleshores esdevenen irreconciliables. Perquè Riba-seca toca el mar a Soliu (és a dir, Salou), una "llarguíssima platja que havia d'acabar sent la riquesa i la ruïna del poblat".

Pere Rovira ha bastit un impressionant homenatge al passat, a un pare honest i a l'etapa d'aprenentatge d'un nen de la postguerra. I ho ha fet gràcies al poder evocador de la paraula i al filtre sempre eficaç de la ironia. Al capdavall, "les hores són úniques, rares, si han estat nostres", i un Rovira honest comparteix les seves amb el lector.